

Tímto pravoplatným správním aktem jest soud vázán, nemůže jej po věcné stránce přezkoumávat, nýbrž musí založiti své rozhodnutí na něm (srov. na př. rozh. 3282, 4938, 5804, 8650, 11656 sb. n. s.). Musí tedy vycházeti z toho, že závada, jejíž výmazu se domáhají žalobci na žalovaných, vázla v době ujednání kupní smlouvy (20. září 1920) na nemovitostech, tvořících předmět smlouvy; tato závada vyskytla se později, totiž tím, že věcné ručení nemovitostí bylo platební výzvou uplatněno. Žalovaní jsou proto podle uvedené smlouvy vůči žalobcům zavázáni k výmazu tohoto břemene. Odvolací soud správně dovodil, že nezáleží na tom, že žalobci nejsou již vlastníky zatížených nemovitostí, ani na tom, že žalobci dávku, o níž jde, nezaplatili. Nejde ani o žalobu ze správy podle § 922 a násl. obč. zák., neboť žalobci neodůvodňují svůj nárok tím, že koupené nemovitosti neměly vlastnosti výslovně vymíněné nebo obyčejně předpokládané, nebo že jich nemůže býti užíváno podle povahy jednání nebo podle učiněné úmluvy. Proto také nelze mluvíti o promlčení žalobního nároku podle § 933 obč. zák.

Čís. 14441.

Odvádění příspěvků podle § 2 (2) zák. čís. 89/20 Sb. z. a n. nezakládá samo o sobě nárok na důchod starobní nebo invalidní.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, Rv I 614/35.)

Výměrem úřadovny A všeobecného pensijního ústavu v P. ze dne 15. března 1934 byla zamítnuta žádost nynějšího žalobce Františka A. o přiznání důchodu ve smyslu předpisů a pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách čís. 26/29 sb. z. a n., ježto nebyla v jeho případě splněna podmínka stanovená v § 16 cit. zák., t. j. že neodbyl čekací dobu 60 příspěvkových měsíců. Proti tomuto výměru nebyl podán opravný prostředek a nabyt tento výměr moci práva. Žalobce v projednávaném sporu tvrdí, že nebyl mu přiznán důchod proto, že žalovaný proti své povinnosti v § 2 odst. 2 starého pensijního zákona (čís. 89/20 sb. z. a n.) neplatil ve prospěch fondu pro podporu potřebných nezaměstnaných příspěvky tam stanovené. Tvrdí dále, že placením těchto příspěvků byl by se splnil předpoklad o předepsané čekací lhůtě a potřebných příspěvkových měsících. Proto se domáhá z důvodu náhrady škody na žalovaném, aby mu nahradil důchod za dobu minulou, který by byl prý dostával, ale který mu zmíněným opomenutím žalovaného ušel. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y :

Nižší soudy sdílejí názor, že nezaplacením oněch příspěvků žalovaný připravil žalobce o důchod, který by mu podle nového zákona pensijního náležel. Tento názor je však mylný. Jak ze srovnání § 2 starého zákona (čís. 89/20) a § 187 nového zákona (čís. 26/29) vychází, nemá placení příspěvků podle § 2 starého zákona jiného účinku, než že se nárok na důchod, který jinak pojištěnci přísluší, zvyšuje, avšak příspěvky ty dotyčný nárok pojištěnce samy o sobě nezakládají. Kdo nemá nárok na starobní nebo invalidní důchod, nemá nárok na zvýšení. Vý-

měrem ze dne 15. března 1934 byl žalobci odepřen nárok na důchod. Tím padá nárok jeho na zvýšení, neboť žalovaný nebyl by podle dotčeného ustanovení zákonného žalobci více povinen nežli případnou náhradou za onou ušlé zvýšení, které však předpokládá nárok na důchod.

Čís. 14442.

K § 4 vlád. nař. čís. 272/34 Sb. z. a n.

Právní důsledky toho, neobsahuje-li pachtýřův dopis náležitosti uvedených v poslední větě prvního odstavce § 4 vl. nař. čís. 272/24 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, R II 274/35.)

První soud odmítl návrhy pachtýřů na slevu pachtovného pro sklizňový rok 1934, podané podle vládního nařízení ze dne 22. prosince 1934 čís. 272 sb. z. a n. z důvodu, že pachtýři ve svých doporučených dopisech, kterými uplatnili nárok na slevu pachtovného, neuvedli údaje v § 4 uvedeného vládního nařízení požadované, totiž kat. území, v němž leží pachtovaný pozemek, jeho bližší označení místní, dále výměru, na níž byly pěstovány obilniny nebo píce, jakož i druh těchto obilnin nebo pícnin. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by o námitkách propachtovatelů jednal podle § 4 odst. 2 uvedeného nařízení a rozhodl podle § 11 téhož nařízení. Důvody: Podle vládního nařízení čís. 272/34 sb. z. a n. má sice pachtýř již v doporučeném dopise, kterýmž uplatňuje nárok na slevu pachtovného, uvést údaje v § 4 požadované, avšak ztrátu nároku na slevu pachtovného vyslovuje zákon jen pro zmeškání lhůty k uplatnění nároku určené. Poněvadž lhůta ta pachtýři byla dodržena, neměl první soud jejich návrhy odmítnouti, nýbrž měl o námitkách podaných propachtovateli věcně jednat a podle § 11 vládního nařízení rozhodnouti. Bylo proto stížnosti vyhověti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s opravou, že se námitkám propachtovatelů vyhovuje a se vyslovuje, že pachtýři nemají nárok na úpravu pachtovného.

Důvody :

V poslední větě prvního odstavce § 4 vlád. nařízení čís. 272/24 je nařízeno kategoricky, že v dopise, kterým pachtýř žádá o slevu pachtovného, jest uvést katastrální území, v němž leží pachtovaný pozemek, jeho bližší označení místní, dále výměru, na níž byly pěstovány obilniny nebo píce, jakož i druh těchto obilnin nebo pícnin. Jde tu vesměs o podstatné náležitosti, jichž uvedení zmíněné vládní nařízení žádá proto, aby byl dán náležitý podklad celému dalšímu řízení, jak je upraveno ve zmíněném vládním nařízení. Neboť druhý odstavec téhož paragrafu ustanovuje, že, nedojde-li mezi pachtýřem a propachtovatelem k dohodě o slevě pachtovného, může propachtovatel podati k soudu své námitky. K podání těchto námitek je propachtovateli určena lhůta 15 dnů a během této doby se musí rozhodnouti, zda se s pachtýřem dohodne, či zda podá k soudu námitky, při čemž musí již míti jasno o tom, jaké námitky podá, neboť ve shora uvedené průpadné lhůtě musí uvést všechny své ná-